

El pany de paret

CARLES RIBAS > Text

PEP IGLESIAS > Fotografia

El pany de paret, ara que resta nu i a la vista de qualsevol tafaner que dirigeixi una distreta mirada a l'interior de les seves entranyes, pateix per la fredor de l'ambient. El pany de paret sabia de teatre, de cinema carregat de pornografia i de pel·lícules d'autor. Sentir-se abraçat, ni que fos per un parell d'hores, esdevenia un luxe que ja no és capaç de recordar. El pany de paret s'agermana amb l'esquelet d'un edifici, uns germans i cosins que veuen els dies passar i la seva gesta esfumar-se. La cadira, aquella que tota sola va gestionar tot un pati de butaques, roman llanguida a l'espera de qui sap què. Ella roman, impertèrrita i descarada, mentre procura anunciar-nos que, abans, les coses no anaven així. El teatre aplegava un munt de gent; les bombetes que delimitaven els miralls dels camerinos encara ho recorden. Llavors l'escena fou substituïda per una pantalla i un projector. El pany de paret i la cadira continuaren amb el seu ritual d'observar i callar, de veure venir les coses sense dir gaire res, estoicament, paradoxalment. Ara ja no hi ha pantalla ni sostre. El pati de butaques ha esdevingut un fantasma que deambula tristament sense saber ben bé on caure mort. La cadira s'entesta a definir-nos la funció: abans teatre, després cinema i ara silenci. Quatre gotes cauen per netejar allò que ni el vent ni el temps s'atreveren a defenestrar. El pany de paret es lamenta i convida que aquesta cadira, aquesta mena d'espectador que observa la funció, decideixi actuar per ella mateixa. Res no pot evitar la degradació de tot plegat: caigueren envans, sostres i projectors, sense fer gaire soroll. Tot plegat caurà i ningú tindrà paraules prou amables i justes per concretar l'esdeveniment. El teatre donà pas al cinema i aquest ha donat pas al silenci. La cadira resta buida i solitària, però xerra amb el pany de paret d'aquells temps honorífics i saborosos. Algun dia, quan els operaris i les màquines reformin l'espai, aquests amics de l'ànima hauran de separar-se: el pany de paret continuarà aguantant tot allò que li tirin a sobre, i la cadira acabarà en qualsevol mercat d'intercanvi de les rodalies de la ciutat. Ella dirà orgullosa que ha vist tot allò que durant desenes d'anys ha forjat la seva mentalitat. Potser ningú es creurà res, potser acabarà fent companyia a uns altres mobles en un pis d'estudiants qualsevol. Els nens fumaran i beuran, les nenes s'atreviran a fer el pas i la cadira recordarà tots els esdeveniments que s'han produït a prop seu. El Modern cau mentre un pany de paret s'aguanta i una cadira s'atreveix a imposar-se davant del progrés. El Modern esdevé un esquelet que confia a regenerar-se però que no vol ni pot perdre la seva memòria. El pany de paret, el Modern. La cadira, que tot canviï per tal que res canviï. I mentrestant, un silenci sec que envaeix la platea.

